

ת"פ 36547/11/20 - מדינת ישראל נגד CRISTINA BRAGA (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 36547-11-20 מדינת ישראל נ' BRAGA

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

CRISTINA BRAGA (עציר)

הנאשמת

ב"כ המאשימה: עו"ד ספיר מרדכי

ב"כ הנאשמת: עו"ד אלכס גפני

גזר דין

כללי

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות גניבה בידי עובד, ניסיון גניבה בידי עובד ושהיה בלתי חוקית בישראל.

הנאשמת נכנסה לישראל בשנת 2011. אשרת השהייה שלה פקעה ביום 21.1.19 אך היא המשיכה לשהות ולעבוד בארץ.

מחודש יולי 2020 עד חודש אוקטובר 2020, עבדה הנאשמת בסיעוד עבור המתלוננים, בני זוג ניצולי שואה, ילידי 1930 ו-1933, וגרה בביתם.

ביום 25.9.20 ליוותה הנאשמת את המתלונן לכספומט, כדי למשוך כסף באמצעות כרטיס אשראי שהחזיק ברשותו. הנאשמת עמדה מאחורי הקשיש וראתה את הקוד הסודי שהקיש בעת משיכת הכסף.

במועד לא ידוע נטלה הנאשמת את כרטיס החיוב מתוך הארנק של המתלונן ללא הסכמתו. ביום 30.9.20 בשעה 20:01 משכה הנאשמת באמצעות הכרטיס 8,000 ש"ח מכספומט. בשעה 20:02 משכה 8,000 ₪ נוספים מאותו כספומט. לאחר האמור החזירה את הכרטיס לארנקו של המתלונן.

הנאשמת המשיכה לפעול כך מספר רב של פעמים נוספות במהלך חודש אוקטובר 2020. ב- 17 מתוכן הצליחה הנאשמת למשוך כספים ובחלק מהפעמים ניסיון המשיכה סורב.

בסך הכל משכה הנאשמת מחשבון הבנק של המתלוננים 114,100 ₪ וכן ניסתה למשוך, ללא הצלחה סך נוסף של

63,100 ₪.

חלק מהכסף שגנבה הנאשמת, בסכום שאינו ידוע במדויק אך לא פחות מ-65,000 ש"ח העבירה הנאשמת, באמצעות דרכון של אישה אחרת, למשפחתה במולדובה.

ביום 30.12.20 עזבה הנאשמת את בית המתלוננים כשבידה כרטיס האשראי של המתלונן מבלי לומר דבר. הנאשמת ניסתה למשוך 1,000 ₪ מכספומט בעיר בני-ברק והכרטיס הוחרם על ידי המכשיר.

הנאשמת רכשה כרטיס טיסה לכיוון אחד למולדובה ליום 12.11.20, אך נעצרה לפני שטסה.

2. הצדדים הציגו הסכמה דיונים שלפיה כתב האישום תוקן, הנאשמת הודתה במיוחס לה והורשעה. לא נערך הסדר לעניין העונש.

3. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין עשרים וארבעה לארבעים ושמונה חודשי מאסר בפועל, וביקשה לגזור על הנאשמת עונש המצוי בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים, תוך שהדגישה את הערכים המוגנים באמצעות העבירה, את פערי הכוחות המשמעותיים בין הנאשמת למתלוננים הקשישים, את היקף הגניבה את חשיבותו של הטלת רכיב עונשי כספי. המאשימה תמכה עמדתה בפסיקה וביקשה כי הכספים שנתפסו אצל הנאשמת בעת מעצרה יוחזרו למתלוננים שכן מדובר בכספי הגניבה.

4. ב"כ הנאשמת, אשר תמך אף הוא עמדתו בפסיקה, ביקש לקבוע מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל וביקש לגזור על הנאשמת עונש המצוי בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם. ב"כ הנאשמת תיאר את נסיבותיה המשפחתיות המורכבות של הנאשמת, שנפרדה מילדיה למשך שנים ארוכות כדי לעבוד בישראל, הדגיש את הפשטות והעדר התחכום שבמעשים, את עברה הנקי של הנאשמת, הודאתה והחרטה שהביעה על המעשים וכן את העדרם של גורמי תמיכה כלשהם לנאשמת בישראל, עובדה שהופכת את התמודדותה עם ההליך המשפטי והעונש הצפוי לה לקשה יותר מן הרגיל. ב"כ הנאשמת תמך אף הוא עמדתו בפסיקה.

5. הנאשמת בדברה האחרון הביעה במילים ובדמעות את צערה וחרטתה על מעשיה, ביקשה סליחה והקלה בעונשה.

מתחם העונש ההולם

6. שני הצדדים התייחסו אל כלל המעשים והעבירות שביצעה הנאשמת כאל אירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, ואף אני סבורה כי יש לעשות כן לנוכח הסמיכות של מועדי ביצוע העבירות והעובדה שמדובר באותם קורבנות.

7. עבירת הכניסה לישראל שלא כדין נועדה להגן על ריבונות המדינה ועל זכותה להחליט מי יהיו הבאים בשעריה והמתגוררים בתחומה, תוך מניעת כניסתם של מי שעלולים לסכן את ביטחון המדינה, לסכן את יציבותה הכלכלית או לסכן את שלומם של התושבים.

8. הנאשמת נכנסה לישראל כדין, ואף שהתה בה במשך תקופה ארוכה בת מספר שנים כחוק, על פי אשרות שהייה שקיבלה. אף על פי כן, היא לא עזבה את ישראל עם תום השהייה. לכאורה ניצלה הנאשמת את שהותה בישראל לצורך עבודה, ואולם האמת היא שבתוך כך היא ניצלה את שהותה הבלתי חוקית בישראל גם לצורך ביצוע עבירות.

9. עבירות הרכוש שביצעה הנאשמת פגעו פגיעה קשה בקניינם של מעסיקיה הקשישים וכן ביחסי האמון בינה לבינם. יחסי אמון אלה הם הבסיס ההכרחי הנחוץ לצורך קיומם של כל יחסי עבודה תקינים, והם בעלי חשיבות מיוחדת כאשר מדובר בהעסקה שתכליתה טיפול והשגחה.

10. בשל הצורך להגן על ערכים מאלה, נקבע, לא אחת כי במקרים דומים על ענישה לכלול רכיב של מאסר בפועל. וכך, למשל, נקבע בע"פ (ת"א) 20466-10-14 **אילטוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.2.15):

"דעתנו היא כי לא ניתן בעבירה מסוג זה להסתפק בענישה שאינה כוללת רכיב של מאסר. הטלת מאסר - היא האמירה הנורמטיבית ואמירה זו מן הראוי שתאמר ... העבירה של גניבה ממעסיק היא עבירה קשה, הן בשל ההיבט הרכושי הגלום בה והן בשל המעילה באמון. קל יותר להתגונן כנגד גנבים מבחוך, קשה להתגונן כאשר הגנב מצוי בביתך שלך"

11. מעשיה של הנאשמת בוצעו בצורה מתוכננת ונמשכו לאורך פרק זמן של כחודשיים ימים, שבמהלכם היא חזרה שוב ושוב על אותם מעשי גניבה תוך שימוש בכרטיס האשראי של המתלונן. מדובר במעשי גנבה ומרמה פשוטים ולא מתוחכמים, שבוצעו לאחר שהזדמן לנאשמת להתוודע אל הקוד הסודי של כרטיס האשראי.

12. חומרה מיוחדת נובעת מן העובדה כי קורבנותיה של הנאשמת הם זוג קשישים, בני 87 ו-90, שהנאשמת הייתה אמורה לטפל בהם ולסעוד אותם, ותחת זאת פגעה בהם. פערי הכוחות בין המתלוננת, שהיא אישה צעירה וחזקה, לבין נפגעי העבירה שהם קשישים שנזקקו לטיפול סיעודי מידה ובמידה רבה היו תלויים בה, הם משמעותיים ומקשים על חשיפת העבירות. הנאשמת ניצלה פערים אלה ניצול מרושע, כשחזרה שוב ושוב על מעשי הגניבה, באופן שאינו מאפשר להתייחס אליהם כאל "מעידה חד פעמית" או כאל מעשה שנעשה ברגע של חולשה.

13. סכום הגניבה הוא גבוה מאוד כ- 114,000 ₪, וגם הסכום הנוסף שאותו ניסתה הנאשמת לגנוב, ללא הצלחה, הוא סכום לא מבוטל בן עשרות אלפי שקלים.

14. לא זו בלבד שהנאשמת לא ניסתה להחזיר את הכספים שגנבה והם לא הוחזרו על ידה עד היום, אלא שהיא ניסתה

לברוח מן הארץ, ובכך לסכל את תפיסתה כמו גם את האפשרות להשבת הכספים.

15. על פי טענת המאשימה, המתלוננים קיבלו החזר מהבנק בגובה הכספים שנגנבו על ידי הנאשמת, תוך התחייבות מצדם להעביר לבנק כל סכום שייפסק כפיצוי לזכותם. לא הוצגו מסמכים המאשרים איזו מטענות אלה, ואולם אף אם כך הם פני הדברים, הרי שלא הנאשמת עצמה היא שתיקנה את הנזק שגרמה, ובחירתו של הבנק לסייע למתלוננים, גם במקום שבו אין כל אשם מצדו, אינה יכולה להיחשב כנסיבה המצדיקה הקלה עם הנאשמת.

16. לנוכח האמור לעיל, מידת הפגיעה של מעשיה של הנאשמת בערכים המוגנים על ידי עבירות הרכוש היא גבוהה.

17. עיון בפסיקה מלמד, כי בגין מעשי גניבה דומים הוטלה ענישה הכוללת רכיב מרכזי של מאסר בפועל, גם כשדובר על גניבת סכומים נמוכים במידה רבה מסכומי הכסף שנגנבו במקרה דנן. ראו למשל רע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.8.13); רע"פ 445/16 **זקן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 20.1.16); ע"פ (י-ם) 36347-12-10 **חילבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 17.3.11); ת"פ (ת"א) 37911-04-14 **מדינת ישראל נ' סלע** (פורסם בנבו 1.2.20); ת"פ (ב"ש) 65771-12-19 **מדינת ישראל נ' דיין** (פורסם בנבו 14.9.20) ופסק הדין בערעור עליו בעפ"ג (ב"ש) 56524-10-20 **מדינת ישראל נ' דיין** (פורסם בנבו 23.12.20).

18. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את המעשים בהתחשב בסוג העבירות, ריבויין, היקף הנזק שגרמו ומידת הפגיעה בערכים המוגנים הוא בין עשרים וארבעה לארבעים ושימונה חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, פיצוי הנפגעי העבירה וקנס.

משעה שמדובר בעבירות שבוצעו מתוך בצע כסף, ישנה חשיבות לגזירת עונש הכולל גם רכיב כספי, אף מעבר לסכום שנגנב, על מנת להבהיר כי ביצוע העבירה אינו כדאי גם בהיבט הכלכלי.

העונש המתאים לנאשמת

19. שקלתי לזכות הנאשמת את הודאתה בביצוע העבירות בהזדמנות ראשונה והבעת החרטה על ביצוען, שיש בהן משום קבלת אחריות על המעשים, הכרה בפסול שבהם, והן גם חסכו את הצורך בהטרחתו של המתלון לעדות בבית המשפט וחסכו זמן שיפוטי.

20. הנאשמת נמצאת בישראל מזה כעשור, ואין לה רישום פלילי נוסף מלבד התיק הנוכחי. מתוך כלל הנסיבות ניתן לקבל את הטענה, כי לאורך שנות שהותה בארץ היא תפקדה באופן תקין ועבדה לפרנסתה ולפרנסת משפחתה.

21. שקלתי לקולא את העובדה שהנאשמת היא זרה בישראל, כי בחירתה לעבוד כאן במשך שנים כפתה עליה פרידה ארוכה מאד ממשפחתה ומילדיה, כי היא נעדרת גורמי תמיכה ממשיים ורמת העברית שבפיה נמוכה. כל אלה הופכים את התמודדותה עם ההליך הפלילי ועם העונש שייגזר עליה לקשים יותר מהרגיל.

22. כאשר מדובר בעבירות שבוצעו נגד קשישים, שהם, פעמים רבות חלשים או חסרי אונים, ועל כן זקוקים להגנה מיוחדת, יש ליתן משקל משמעותי גם לשיקולי הרתעה כללית, אשר יש לקוות כי ימגרו תופעות של פגיעה בקשישים תוך ניצול היותם "טרף קל".

23. לנוכח האמור לעיל יש לגזור על הנאשמת עונש המצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם.

יש להניח כי עם תום ריצוי העונש, הנאשמת תגורש מישראל ולא תורשה לשוב. בנסיבות אלה לא ראיתי מקום לגזור עליה עונש מאסר מותנה.

24. אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. עשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרה 3.11.20.

ב. פיצוי לנפגעי העבירה בסך 120,000 ₪, שישולם לשני המתלוננים באמצעות עד תביעה 1 בכתב האישום המתוקן. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בארבעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 1.3.21 והבאים עד ל- 1 בכל חודש עוקב.

ה. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.8.21.

25. בהעדר התנגדות הנאשמת, סכום הכסף בסך 1,100 ₪ שנתפס אצלה בעת מעצרה, ואשר אין מחלוקת כי הוא חלק משלל הגניבה, יושב לנפגעי העבירה.

26. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח טבת תשפ"א, 12 ינואר 2021, בנוכחות הצדדים.